

Miêu Mẽ, Ăn Luôn Ta Đi

Contents

Miêu Mẽ, Ăn Luôn Ta Đi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	2
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5

Miêu Mẽ, Ăn Luôn Ta Đi

Giới thiệu

Edit: Giang Thủy/Thể loại: Huyền huyễn, miêu yêu công, cá nhỏ thụ, công sủng thụ. Nam chính là miêu yêu tu luyện th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-me-an-luon-ta-di>

1. Chương 1

Bạch Dạ, đây là một cái tên thực mâu thuẫn, kỳ thật không chỉ là tên mà thôi, hẳn liền ngay cả người cũng đều thật mâu thuẫn.

Hắn là miêu yêu, nhưng hắn không thích ăn cá, bởi vì hắn chán ghét mùi cá.

Hắn là nam tử, nhưng tướng mạo lại có thể làm cho nữ nhân mặt đỏ.

Bạch Tình, mẹ của Bạch Dạ, cũng là tộc trưởng bộ tộc Bạch miêu, học thức uyên bác, mọi vấn đề đều không làm khó được nàng, duy nhất vấn đề làm nàng đau đầu chính là đứa con thứ hai chưa bao giờ ăn cá. Mèo ăn cá là thiên tính a, vậy mà lại có mèo không ăn cá vì không thích mùi của cá?

Có khi nào Dạ nhi là do ma quỷ bên ngoài mượn thân con nàng để sống tạm hay không?

Ý niệm này không phải lần đầu hiện lên trong đầu của Bạch Tình. Nhưng mà nghĩ đến Bạch Dạ di truyền xinh đẹp giống mình, còn có khuôn mặt cương nghị giống cha thì những ý niệm nhất thời kia liền biến mất.

Vậy thì rốt cuộc là tại vì sao?

Bạch Tình nhìn đôi mày liễu, gương mặt quyến rũ nằm dài trên ghế, nhắm mắt trầm tư. Nhưng mới quá không bao lâu, nàng đột nhiên mở mắt, lộ ra đôi mắt xinh đẹp màu lục.

Đánh gãy trầm tư của nàng chính là giọng nói thật lớn của đứa con nhỏ. Bạch Tình gương đôi tai lên để lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

2. Chương 2

” Nhị ca! tuy rằng ta biết ngươi không thích ăn cá, nhưng đây là ta bắt đưa cho ngươi da ~ ngươi liền ăn thôi.....”

Bạch Thước cơ hồ đem cả thân thể đều dựa vào trong khuôn ngực rộng lớn của Bạch Dạ. Tay trái hắn cầm cái đuôi của con cá ở trước mặt Bạch Dạ mà lắc lắc, như là một hiện vật quý giá, kia bộ dáng thật đáng yêu, làm cho người ta không thể cự tuyệt, nhưng Bạch Dạ đáng vẻ tựa hồ không muốn ăn.

” Lấy đi!” Bạch Dạ nói chuyện, thanh âm rất êm tai, nhưng ngữ điệu lạnh lùng.

” Ngươi thật sự ăn tốt lắm, không cần như vậy thôi.” Mặc dù có điểm thất bại, nhưng Bạch Thước vẫn như cũ cố gắng không ngừng khuyên trứ, một bàn tay đặt ở trên ngực Bạch Dạ bắt đầu ngo ngoe, cái đuôi cũng bắt đầu ngoe nguẩy trên người Bạch Dạ dụ dỗ.

Tựa hồ là đã quen với cái cách mà Bạch Thước tán tỉnh nên Bạch Dạ cũng không có nhiều phản ứng, chính là lạnh lùng đem con cá trước mặt dời đi đồng thời cũng đẩy Bạch Thước tránh xa mình ra một chút..

” Thước nhi, ta phải đi ra ngoài đi một chút.” Bạch Dạ bắt đầu nói sang chuyện khác.

” Ăn ngư xong rồi hắn đi!” Bạch Thước thật kiên trì.

Một gã nam tử lừng thững đi tới nhằm khuyên can cuộc giằng co giữa hai người. Nam tử này tuy rằng so với Bạch Dạ không xinh đẹp bằng nhưng vẫn có cái dáng cao gầy của nam tử. Trái ngược với Bạch Dạ lạnh lùng cùng Bạch Thước yêu mị, nam tử này có khuôn mặt cùng khí chất làm cho người ta có một cảm giác thật ôn hoà.

Hắn nhíu mày, nói ” Các ngươi a..... Thước nhi, ta khuyên ngươi tốt nhất buông tha cho. Còn có Nhị đệ ngươi, xem như là ném thử được không? Nếu không ăn thịt, ngươi sau này thân thể sẽ kém đi, hiện tại ngươi còn trẻ không cảm giác, nhưng khó giữ được chứng sau khi.....”

” Dự!”

Bạch Dạ vừa mở miệng thì Bạch Dự cũng im không nói nữa. Nhưng hắn liền thấy hối hận, sao lại như vậy? Hắn là đại ca, sao mà khi đối mặt với Bạch Dạ lại không có chút tôn nghiêm? Còn tùy ý Nhị đệ gọi hắn đích danh? Thật sự là không coi ai ra gì!

” Dự..... ngươi mở lại khẩu khuyên nhủ Nhị ca đi.....” Bạch Thước đi lại phía Bạch Dự nắm tay hắn làm nũng.

” Vô dụng thôi!” Bạch Dạ nói chuyện với Bạch Dự rất ăn ý nên cũng đánh vỡ hy vọng duy nhất của Bạch Thước.

Bạch Dạ nói xong liền xoay người rời đi, nhìn bóng dáng của hắn, Bạch Thước rất không hài lòng, khoát tay đã nghĩ đem ngư ném trên mặt đất, chính là lại bị Bạch Dự ngăn cản.

” Thước nhi đừng nóng giận, Nhị ca ngươi không ăn ta ăn, được không?”

Bạch Dự ngữ điệu rất mềm mỏng, đầy yêu thương nhưng Bạch Thước lại tựa hồ không có chú ý tới. Hai mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm theo bóng dáng của Bạch Dạ.

3. Chương 3

Bạch Dạ chậm rãi bước đi, vô tình đi đến bờ sông. Theo lý mà nói, lúc này trong con sông hắn phải là không có bóng dáng con cá nào bởi vì nghe được mùi yêu khí phải nhanh chóng bơi đi tìm chỗ thoát thân. Thế nhưng có một con cá chẳng những không chạy trốn mà còn hướng về phía Bạch Dạ mà bơi tới.

Hắn dùng cặp mắt xanh biếc nhìn dọc theo dòng nước và ánh mắt dừng lại ở con cá nhỏ. Những chiếc vảy lấp lánh làm cho hắn chú ý, mà điều làm hắn càng thêm hứng thú chính là con cá nhỏ đột nhiên bắn mình ra khỏi mặt nước, rơi ngay trên mặt đất trước mặt hắn.

“Ngu ngốc!” Bạch Dạ nhìn con cá nhỏ nhăn mi nói, tiếp theo liền nhanh chân chạy tới đem con cá nhỏ đặt trong lòng bàn tay, đang muốn đưa vào giữa sông, hần nghe thấy được con cá nói chuyện.

” Không cần phóng ta trở về!” Cá nhỏ thanh âm non nớt lại đáng yêu làm cho Bạch Dạ mỉm cười, nhưng nội dung lại làm cho hần khó hiểu. Con cá không có nước làm sao sống được? Vậy mà lại không cho mình đem hần thả lại trong sông?

” Tại sao?” Hần hỏi.

” Ta phải tự sát!”

Cá nhỏ trả lời làm cho Bạch Dạ cảm thấy tò mò, không khỏi nhíu mày hỏi:” Vì sao phí hoài bản thân mình?”

” Ta hảo vô dụng.....” Cá nhỏ ngữ điệu thật buồn bã. Bạch Dạ cũng phát giác trong đôi mắt đen huyền của cá nhỏ rơi ra những giọt lệ, rớt xuống bàn tay to lớn của hần.

Có lẽ bởi vì đối với nước mắt có quan hệ nên khuôn mặt lạnh như băng của Bạch Dạ trong phút chốc đột nhiên cảm thấy khó xử.

Hần cái gì cũng không sợ nhưng lại sợ nhất chính là nước mắt.

Cũng không biết như thế nào an ủi cá nhỏ nên Bạch Dạ cứ như vậy im lặng, đôi mắt lạnh lạnh nhìn cá nhỏ trên bàn tay đang khóc đến đứt từng khúc ruột.

Tuy rằng cá nhỏ cứ như vậy khóc gần một canh giờ, vậy mà Bạch Dạ vẫn rất kiên nhẫn đứng im chờ hần khóc xong.

Cuối cùng hần cũng đợi đến khi cá nhỏ nín hần. Nhưng liền sau đó, cá nhỏ lại lên tiếng nói một câu mà làm Bạch Dạ thật chẳng biết phải làm sao.

” Miêu mễ, người nhanh lên ăn ta đi!”.

4. Chương 4

” Ta chán ghét ăn ngư, người đi tìm miêu khác đi.” Bạch Dạ cho dù ngữ khí bình thản nhưng vẫn như cũ giữ vững cá tính.

Mà lúc này ngược lại làm cho người kinh ngạc chính là cá nhỏ. Hần còn tưởng rằng lần này may mắn gặp được miêu yêu có thể giúp mình hoàn thành tâm nguyện, nhưng không ngờ lại gặp phải một con miêu yêu thật quái dị.

” Miêu không phải đều thích ăn ngư sao?” Cá nhỏ kia quay nhìn Bạch Dạ ngạc nhiên hỏi.

” Ta không thích.” Bạch Dạ cũng thực thẳng thắn trả lời hần. Kỳ thật hần trong lòng rất không đồng ý, sao tất cả mọi người đều muốn buộc hần phải ăn ngư? Chẳng lẽ là vì hần là miêu sao?

“Sao lại không thể? Hay tại người chê ta quá nhỏ nên mới không thèm ăn ta?”. Đúng rồi! Hần chính là bởi vì bộ dạng so với những con cá khác không được “mập mạp” lại xinh đẹp, cho nên mới bị đồng loại ghét bỏ và kì thị. Nhưng điều đáng buồn nhất chính là ngay cả “kẻ thù” lớn nhất của cá là mèo cũng không muốn ăn hần.

” Ta chán ghét ăn ngư, ta không thích ăn ngư.” Bạch Dạ không nghĩ nói thêm nữa, liền đem cá nhỏ bỏ vào trong sông. Nhưng vừa mới được thả trở lại nước không bao lâu, cá nhỏ lại lập tức biến hoá thành người.

” Người không cần đi!!”

Bạch Dạ nhìn chăm chú vào thân người cá nhỏ vừa mới biến hoá xong. Đó là một thiếu niên thật đáng yêu. Hần không có mặc quần áo, trên thân loà lổ với màu da trắng nõn, trên khuôn ngực phập phồng hai tiểu thủ du đẹp đến mê người. Nửa thân dưới không phải là đôi chân người mà được thay thế bằng cái đuôi với vẩy quang lấp lánh, không ngừng lắc lư phía dưới mắt cá chân của Bạch Dạ.

” Muốn chết thì kêu người khác tiễn ngươi một đoạn đường, đừng tìm ta!” Bạch Dạ đã dần dần mất đi kiên nhẫn, quay đầu chuẩn bị rời đi, hoàn toàn không để ý tới cá nhỏ.

Phản ứng này của Bạch Dạ đương nhiên làm cá nhỏ không hài lòng nên liền dùng đuôi trượt tới phía trước ôm chặt lấy hai chân của Bạch Dạ.

” Ngươi hôm nay nhất định phải đem ta ăn luôn!”

Chịu không nổi cá nhỏ như thế kiên trì, Bạch Dạ mất đi lý tính cùng bình tĩnh hướng hấn rống to” Lấy bả đao cắm vào trong người chính mình không phải tốt lắm?”

” Chính là..... ta sợ đau.....”

Bạch Dạ không nói gì.

Liếc Bạch Dạ một chút phản ứng cũng không có, cá nhỏ khóc càng ngày càng lớn. Xem ra chính mình thật sự vô dụng, ngay cả dùng khí để chết cũng không có, miêu mẽ cũng không thèm ăn hấn. Nghĩ đến đây, nước mắt lại bắt đầu theo hốc mắt không ngừng rơi, rơi xuống mặt đất lại hoá thành bảo thạch màu cam tươi sáng.

” Ngươi.....” trông thấy bảo thạch trên mặt đất, Bạch Dạ bắt đầu nhú mày.

Nhiều nguy hiểm!

Nước mắt của ngư tinh lại biến ảo thành bảo thạch thật là một thứ trân quý hiếm thấy, này trong nhân loại, cũng có rất nhiều chủng tộc mơ ước. Tuy rằng chính mình không phải là người có nhiều ham muốn nhưng hấn cũng không muốn bỏ mặc con cá nhỏ đơn thuần này.

” Mời ngươi ăn luôn ta..... ta thật sự không muốn sống nữa.....” Cá nhỏ lại cất tiếng cầu xin, cả thân thể đều dựa sát vào người của Bạch Dạ, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Nhìn thấy trước mắt tình huống này, Bạch Dạ chẳng nghĩ ra được biện pháp nào nên đành miễn cưỡng nói:”Đừng khóc, ta ăn ngươi là được chứ gì.”

” Thật sự?” Cá nhỏ lấy tay nhẹ nhàng dụi mắt, vẻ mặt chờ mong hỏi.

” Ân.” Bạch Dạ không chút để ý gạt đầu.

Thấy ý định muốn tự sát của mình có hy vọng được thực hiện, cá nhỏ thật vui vẻ buông Bạch Dạ ra. Tiếp theo hấn liền nằm dài trên cỏ gianh rộng hai tay thành hình chữ thập. Tuy nhiên hấn vẫn cảm thấy có chút sợ hãi nên nhắm thật chặt hai mắt, ngập ngừng nói:”Kia..... vậy ngươi ăn nhanh lên, ta sẽ không phản kháng đâu, ta chuẩn bị tốt rồi.”

Nhìn bộ dáng của cá nhỏ, Bạch Dạ không tự chủ được liền quay đầu đi, nghe trái tim đập nhanh một cách kì lạ, rất không tự nhiên nói:” Không phải hiện tại.”

” A? Thế phải vào thời điểm nào?” Mắt thấy Bạch Dạ còn không ăn hấn, cá nhỏ lại đứng dậy bắt lấy mắt cá chân Bạch Dạ ngẩng đầu hỏi.

Bạch Dạ nghĩ nghĩ, nói:” Chờ đến lúc ta đói đi đã.”

” Ác.” Chính là..... ai biết khi nào miêu mẽ mới đói?

Bạch Dạ đưa ra thời điểm không rõ ràng, cá nhỏ nghĩ không biết ý nguyện muốn tự sát của mình đến khi nào mới có thể thực hiện được đây?

Đương nhiên, cái đầu nhỏ đáng thương kia chưa từng nghĩ thông suốt qua một vấn đề gì.

5. Chương 5

” Nguyên lai ngươi kêu Bạch Dạ a, vậy ngươi chẳng phải là Nhị thiếu chủ của Bạch miêu bộ tộc sao?” Cá nhỏ còn không có hai chân, cho nên hấn cứ lấy đuôi mà trượt theo phía sau Bạch Dạ.

Đại khái là cảm thấy được động tác trượt của cá nhỏ rất thú vị nên Bạch Dạ luôn thỉnh thoảng quay đầu nhìn xem, cũng bắt đầu cùng hần chậm rãi mà nói:” Thôi đi, ta cũng không thích như vậy, miễn bàn về ta đi, ngươi thì sao?”

Bạch Dạ tuy rằng lãnh đạm nhưng mà hần vẫn rất muốn biết chuyện của cá nhỏ nên vẫn cứ lên tiếng hỏi.

Đặc biệt hần lại là miêu yêu, cư nhiên lại đi nói chuyện phiếm với một con ngư tinh, thật sự là bất khả tư nghị, loại cảm giác này quả thật là mới mẻ. Thông thường là ngư tinh khi rời khỏi nước thì không thể nói chuyện, thế mà không biết tại sao cá nhỏ này lại có thể? Trong lòng đầy nghi vấn nhưng Bạch Dạ vẫn không có ý định hỏi.

” Ta a..... ta gọi Tiểu Ngư a, ta đối với ngươi như thế vĩ đại, ta thực nhất gan, tất cả mọi người bảo ta là một con cá nhất gan.”

Nghe vậy, khuôn mặt nghiêm túc của Bạch Dạ chợt nở một nụ cười nhạt:” Con cá nhất gan ư?”

” Ân, tất cả mọi người đều khinh thường ta..... này cũng bởi vì ta thật sự rất vô dụng ngay cả người nhà cũng bảo hộ không được, chỉ biết tránh ở góc..... ta..... ta hiện tại rất muốn chết để quên đi!”

Nhìn thấy vẻ mặt cá nhỏ tràn đầy sự hối hận, Bạch Dạ khẽ thở dài. Hần xoay người lại rồi ngồi xổm xuống, lấy tay vuốt nhẹ mái tóc đen mềm mại của cá nhỏ, hỏi:” Người nhà của ngươi rốt cuộc có chuyện gì?”

” Nương đã chết, cha không thấy là vì bảo hộ ta.....” Cá nhỏ nói không được nữa, cả thân mình run rẩy kèm theo tiếng khóc thúc thít. Nhìn hần như vậy làm cho người ta có chút thương tiếc, Bạch Dạ trong lòng nhất thời cũng cảm thấy có chút xúc động. Nhưng hần rất nhanh hồi phục lại ngay, trầm giọng nói:” Vậy thì ngươi không nên tìm cái chết, phải sống mà báo thù!”

Nghe Bạch Dạ nói vậy, cá nhỏ nhất thời có điểm kinh ngạc. Hần cúi đầu, nói:”Nhưng mà...ta không nghĩ sẽ báo thù...”

”Vì sao?”

” Bởi vì..... ta không nghĩ thương tổn.....” Cá nhỏ càng nói càng nhỏ giọng. Bạch Dạ nhìn hần không chớp mắt làm cá nhỏ càng lúng túng, giải thích:” Mọi sinh vật đều có quyền được sống, chúng ta không nên cướp đi sinh mệnh của họ...”

” Ngủ ngốc!” Bạch Dạ vừa nghe xong liền mắng cá nhỏ. Hần thật sự không tìm được từ nào ngoài từ này để nói về con cá nhỏ vừa nhất gan vừa ngốc nghếch này. Tuy rằng ngoài miệng mắng cá nhỏ như thế nhưng trong giọng nói lại chẳng có chút ý trách cứ hay tức giận ngược lại còn có điểm cảm thông.

” Ân.....” Cá nhỏ lại cúi đầu xuống đất.

Thấy bầu không khí chợt trở nên trầm lắng, Bạch Dạ chợt đứng dậy, bình thản nói:”Đi thôi”.

” A! Chúng ta đi đâu?” Cá nhỏ ngẩng đầu lên hưng phấn bừng bừng hỏi, trong thoáng chốc khuôn mặt buồn bã biến mất.

Nghe cá nhỏ hỏi, Bạch Dạ suýt nữa ngã sắp ra. Hần nhìn cá nhỏ, rồi nói:” Đương nhiên là theo ta cùng nhau quay về” Bạch sa.”

Bạch sa là nơi mà Bạch miêu yêu tộc trú ngụ. Cá nhỏ cũng biết điều đó nên gật gật đầu, trên mặt không có chút gì tỏ ra sợ hãi.

6. Chương 6

Suốt dọc đường đi đều là cá nhỏ một mực nói chuyện, còn Bạch Dạ thì lại chẳng đáp lại tiếng nào. Cuối cùng vì ồn ào phiền nhiễu làm cho hần lười nói chuyện, cơ hồ đều là dùng giọng mũi “ừ” một tiếng.

“Nguyên lai tộc nhân các ngươi đều có mái tóc màu trắng bạc phải không? Con mắt màu xanh cũng không lớn lắm a...”

”Tình cảm giữa ngươi và huynh đệ ngươi nhất định tốt lắm...”

”Miêu mẽ khi ngủ có cần đắp chăn không? Ta ngủ có đôi khi hai mắt mở to, rất lợi hại đúng không?”

“Đúng rồi...ngươi vẫn chưa trả lời ta vì sao ngươi lại không thích cùng chán ghét ăn ngủ?”

” Có mùi.” Bạch Dạ cuối cùng đáp lời , nhưng chỉ ít ỏi không có mấy chữ.

”Mùi?” Cá nhỏ bắt đầu lo lắng ngửi ngửi thân thể chính mình, sau khi xác định không có mùi liền nói:” Không có a, ta trên người da rất thơm....”. Hẳn so với các ngư tinh bình thường không giống nhau chính là nước mắt hoá bảo thạch cùng hương khí trên người, ngư tinh bình thường không có bảo thạch nước mắt thì trên người miễn cưỡng sẽ có mùi cá.

”Im lặng!” Bạch Dạ sắc mặt đột nhiên nghiêm túc, rất nhanh bảo trì cảnh giới, nhưng cá nhỏ vẫn chưa hiểu rõ tình huống gì sắp xảy ra.

” A?” Cá nhỏ mới kêu một tiếng đã bị Bạch Dạ mang vào trong lòng ngực cũng bưng kín miệng” Xảy ra chuyện gì? ngô ngô ~”

Tiếp theo, Bạch Dạ đem cá nhỏ ôm vào trong ngực nhảy nhanh lên cây trốn đi. Khi đã tìm được chỗ nấp an toàn sau đó liền kề tai cá nhỏ cảnh cáo hần đừng lên tiếng.

Trong lòng có chút kinh động nên cá nhỏ chỉ biết gật gật đầu. Nhưng không biết tại làm sao mà hần cảm thấy ở trong lòng ngực của Bạch Dạ thật an tâm, thật ấm áp. Một nửa thân trên của Bạch Dạ hầu như đều lộ ra sau phần áo mở rộng, khuôn ngực vạm vỡ làm cho cá nhỏ không tự chủ mà hướng vào đó cọ qua cọ lại.

” Không cần như vậy!” Bạch Dạ nhú mào, lấy tay đẩy cá nhỏ ra xa thân thể mình một chút.

” Chính là..... thật thoải mái.....” Nhưng mà cá nhỏ còn muốn tiếp tục cọ.

” Ngươi..... thôi, dù sao ngươi trước hết im lặng cho ta!” Bạch Dạ thấy không có biện pháp ngăn hần liền mặc kệ cho hần tùy ý mà cọ. Nhưng trong lòng nhịn không được đem hần và Bạch Thước làm một phép so sánh, đều là những thiếu niên đáng yêu. Nhưng mà Bạch Thước là tươi sáng đáng yêu còn cá nhỏ thì tình thuần hơn.

” Ân.” Cá nhỏ nghe lời liền gật đầu. Nhưng hần không chỉ là muốn dùng đầu để cọ mà cơ hồ là muốn đem cả thân thể mình dựa sát vào khuôn ngực ấm áp kia.

Mà lúc này ở dưới tán cây, có hai nam nhân tóc hồng, thân hình cao lớn, diện mạo tà mị. Phía sau lưng hai người là đôi cánh đen to lớn.

Bạch Dạ sắc mặt dị thường trầm trọng.

Hai người này dĩ nhiên không phải là người, mà là Ma tộc.

Ma tộc giết người uống máu, cho nên trở thành kẻ thù của tất cả các tộc loại khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-me-an-luon-ta-di>